

Arbejdslønnen er for høj, men fordi Arbejdsledelsen er daarlig, at Virksomheden er slet administreret. Den Mulighed er der dog ogsaa. Men det ærede Medlem — hvor er det dog betegnede for Venstre i Aaret 1925! — kan ikke tale om for høje Produktionsomkostninger, kan ikke tale om, at der er visse Virksomheder, som ikke kan gaa, uden kun at kunne finde en eneste Grund, nemlig at Arbejderne er for godt stillede. Han kan ikke tænke sig, at Arbejdsgiverne, Ledelsen, Direktørerne har nogen som helst Skyld i det. Det kan han ikke forstaa, det falder ham slet ikke ind. I den Grad er han gennemtrængt af Arbejdsgiver- og Overklassefølelser og følelser og forestillinger, at andet overhovedet ikke falder ham ind. I den Grad er Venstre blevet eet med de kapitalistiske Partier og den kapitalistiske Betragtning her i Landet. Det er sørgeligt, men det er sandt.

Man er fra alle Sider enig om, at den nuværende Arbejdsløshed stammer fra Deflationskrisen, men Deflationen stammer fra Inflationen, og Inflationen stammer fra, at Kapitalisterne, Lederne af dansk Erhvervsliv, viste sig saa elendige og uduelige i Aarene 1918—21, at vi kom ind i den Misere, vi kom i, der drev Kronen ned under 50 Ø. Det kan Arbejderne ikke gøre for, det er ikke Arbejdslønnens Skyld, at vi kom ind i Inflationen, og det er heller ikke Arbejdernes Skyld, at vi nu er kommet ud af Inflationen og ind i Deflationen. Det er heller ikke Arbejdslønnens Skyld, at der følger Arbejdsløshed med den. Det sker jo i alle Lande. I Lande med ringe Arbejdsløn og i Lande med høj Arbejdsløn, i Lande med de forskelligste sociale og politiske Forhold fører en Deflation nødvendigvis en forbigaaende Arbejdsløshed med sig. Jeg vil snarere paastaa, at Forholdene er værre og maa blive værre i Lande med et Pjalteproletariat end i et Land, hvor heldigvis gennem et halvt Hundrede Aar Arbejderpartiet har arbejdet sig frem fra Pjalteproletariat-Standpunktet til en velorganiseret, vellønnet, dygtig og oplyst Arbejderklasse. Det sørgeligste, der kunde ske, var, om de daarlige Forhold, vi er kommet ind i som Følge af Kapitalisternes Forbrydelser i Krigsaarene, for det var jo dog Forbrydere, nogle af dem er da ogsaa bleven dømt, og Resten er moralsk skyldige (Afbrydelse). Ja, det var vel Forbrydelser, der fandt Sted ved den Maade, hvorpaa Landets Formue og Indtægter og Erhvervsforhold blev behandlet i disse frygtelige Aar. Og det var vel ikke Arbejdernes Skyld, som ikke havde Del i

Ledelsen, ikke en Gang en beskedent Andel deri. (Kragh: Statsledelsen!). Statsledelsen var vel ikke Skyld i Glückstadt-Affæren. Hvis nogen Statsledelse var Skyld i det, var det i alt Fald den, som det ærede Medlem havde Del i, og som ikke i Tide greb ind.

Det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde, at der maatte bringes Ofre — ja, der kom en Gang Ordet Kapital ind — fra Kapitalens og Arbejdernes Side. Men jeg hørte ikke Tale om et eneste Offer fra Kapitalens Side, det var kun Arbejderne, der gennem reduceret Arbejdsløn . . . (Slebsager: Saa har De hørt daarligt!). Ja, det vil jo Rigsdagstidende vise. Det ærede Medlem talte ikke om, at hvis Lønnen skal gaa ned for Arbejderne, skal Huslejen ogsaa gaa ned. Tværtimod har det ærede Medlem og hans Parti stadig kæmpet for, at Huslejen skulde gaa op, de har været Modstandere af Bestræbelser for at holde den nede. Det ærede Medlem talte ikke om Kapitalrenten, om Driftsherregevinsten og Mellemandleravancen, nej, kun om Arbejdslønnen, kun ganske ensidigt og overklassemæssigt om Arbejdslønnen. Det er det eneste, det ærede Medlem og hans Parti har at henvise til. De Artikler, der har været fremme i den konservative og moderate Presse i disse Dage om dette Lovforslag og om Arbejdsløshed i Almindelighed, ender uvægerligt med dette. Men hvis der som i „Social-Demokraten“ forleden bliver Tale om Tobakshandlernes uforholdsmæssige Avance, hvad saa? Saa er denne Presse øjeblikkelig parat til at hjælpe disse Folk, selv om de i Virkeligheden maa indrømme, at det forholder sig ganske, som Tobaksarbejderne har oplyst — der kan være en Øres Difference hist og her, men i alt væsentligt er det den Avance, det drejer sig om.

Men det skal der dækkes over, det skjules, det bortledes Opmærksomheden fra. Den for store Mellemandleravance, den for store Driftsherregevinst, den for store Kapitalrente, det maa der ikke tales om, det skjules. Nej, al offentlig Opmærksomhed skal i Øjeblikket koncentreret om det ene: Arbejdslønnen skal ned. Den kommer jo ned, hvis Pristallet gaar ned. Der er sluttet lovlige Overenskomster, hvorefter Arbejdslønnen automatisk vil gaa ned i Overensstemmelse med Pristallet, endda gentagne Gange i det kommende Aar. Skal her gøres noget, kan det overhovedet ikke gøres politisk. Jeg ved ikke, hvorfor de Herrer staar op her, de har jo gode Forbindelser i Arbejdsgiverkredse. Formanden for Arbejdsgiverforeningen er en nær Partifælle af det